

destinarse al monton de las utilidades públicas.

Si no sirve al monton de lo despreciado.

Siendo como no útil os invoco el perdón.

JOSÉ XIRAU.

Camí de la font

Ahont va, tan alta nit,
la nina aixerida,
portant en son cap ayros
un cantí d'argila
per lo caminal desert
que du a *So'n Batista?*

Per nimbetjarla, ha guaytat
la lluna tranquila
adins l'alcovera humil
ont ella dormia
y l'ha presa per somris
de l'aua divina.

Prou li dirá quina hora es
amb veu argentina
la campana del Convent
qui toca a matines.
Mitja nit! hora d'horror,
pensa Catalina,
y per son cós tot arreu
la pell s'esgarrifa.

Lenta la veu persistent
que crida a matines
desvetla l'eco, adormit
su rau dels abismes;

L'oco desperta la flor
qui tot just somia;
la flor, mes olor vessant,
desperta l'alzina,
l'alzina'l bosch, y lo bosch
la mar safrina.

¡Hora solenne en que apar
que a màgica cita
naturalesa obria
s'axeca a matines!

D'allá del fons del Convent
remor sorda arriba,
remor de salms al ratjar
y aleteigs d'antifones.
La mar calmosa, a lo lluny,
reprén ja sos himnes
talment un orga gegant
massell d'harmonies.
¡L'inspiració d'un vident
apar que hi revisca!
Més prop gemega la font
com harpa davidica,
l'arbreda de per l'entorn
s'espolsa estremida,
tot adorant los estels
indecisos brillen
aixís com devant l'altar
la llántia eucaristica!

Per una escala de llum,
de llum que s'empina,
encaxant lo cel rogent
amb la terra humida,
Sant Antoni d'hàbit ros
a la gentil nina
per reconfort oportú
li fa una visita.

Flotant román per la nit
l'immensa percinta
com sobre vesta de dol
joyell de núvia.

La pren lo Sant per la mà
tot fentli de guia
y a l'ull frescós de la font
lo cantí d'argila
hi para per rebre'l raig
de sa planta líquida.
Ja no gemega la font,
que apar que hi riga
gojosa de dar sos dolls
a Na Catalina.

¡Li donaria mes bé
sa vena escondida!

Quant se'n tornava, ja plé
lo camí d'argila,
s'adhereix en esperit
a la saluadía.